

ger, findes der ikke noget Tilfælde, hvor der skal være en særlig Retsskriver til Stede. Hvad Enkeltdommeren har med i Retten, er Protokolføreren, og det er ikke en særlig Retsskriver. Det, der forstaaes ved en særlig Retsskriver, er en af Dommere uafhængig Mand, som udfører Retsskriverforretningerne, og en saadan findes ikke. Altsaa Ændringsforslaget passer ikke til den nuværende Affattelse af Lovforslaget. — Jeg kommer dernæst til det af min ærede Nabo omtalte Ændringsforslag Nr. 22, angaaende Professorerne i Teologi med gejstlig Ordination. Det staar i Forbindelse med et andet Forslag, som jeg siden skal omtale. Den Motivering deraf, som blev givet i nogle faa Ord — det er en relativ ikke en absolut Motivering — var, at de samme Grunde, som have været til Stede ved at indsætte i Forslaget, at Folkekirkens gejstlige ikke skulle være Nævninger. de samme Grunde have ført til, at Professorer i Teologi med gejstlig Ordination heller ikke ere det. Jeg antager, at den Tankegang, der har ledet til Indsættelse af dette i Lovforslaget, har været den, at Folkekirkens gejstliges Kald paalægger dem Lærerplichter, som kunne komme i Strid med, hvad deres Dommerpligt vil paalægge dem. Det er ganske specielt med Hensyn til Paalægning af Ed og overhovedet med Hensyn til dette at dømme Folk, at der kan være Modsætning mellem hans Pligt som gejstlig og hans Pligt som Dommer, hvilket vil bringe ham under en Samvittighedsvang, som man ikke bør stille ham under. Det antager jeg har været den egentlige Grund, og denne Grund er formentlig i højere Grad til Stede over for Professorer i Teologi med gejstlig Ordination. Men jeg tilføjer for øvrigt, at Grundene til, at Folkekirkens Præster ikke maa være Nævninger, ikke foreligge i Lovforslagets Motiver, og de ere uden Tvivl ikke saa stærke, at Udvalget, hvis Lovforslaget ikke havde haft Bestemmelsen om at udsætte Folkekirkens gejstlige af Nævningekredsen, vilde have indsat en saadan Bestemmelse. Det vilde Udvalget efter min Mening ikke have gjort, men man har vel ikke fundet tilstrækkelig Anledning til at afvige fra Lovforslaget paa dette Punkt, og naar man ikke er afvejet derfra, har man ment, at Konsekvensen var den, som er anført under Nr. 21.

Af ikke væsentlige Punkter kommer jeg fremdeles til Ændringsforslaget under Nr. 29, som vedrører Spørgsmaalet Metermaal eller Mil. Det er sagt af den højt-

ærede Justitsminister herimod, at man ikke med Rette kan anføre Takstloven af 1896, fordi dette var en Lovbestemmelse, som skulde være gældende for Statens Embedsmænd, medens denne Lovbestemmelse her skal være gældende for Befolkningen. Denne Grund synes mig ikke at slaa til; thi hvad enten den er direkte givet til Anvendelse for Befolkningen eller den kun indirekte er det, er den selvfølgelig at anvende af Befolkningen, i hvert Tilfælde indirekte, ved den Kontrol, Befolkningen gennem Rigsdagen og som Vælgere skal føre med, at de Bestemmelser, der blive nedlagte i Lovene, blive udførte paa den Maade, de ere mente. Altsaa er Bestemmelsen om Overgang til Metermaal i Takstloven givet for Befolkningen, ikke direkte, men dog lige saa godt, som denne Bestemmelse i Retsreformen er det.

Efter at have forudskikket disse Bemærkninger om enkelte Punkter gaar jeg dernæst over til de almindelige Bemærkninger, det ærede Medlem for Odense (Nanke) fremførte, og siger da, at et Angreb paa Grundlaget for Lovforslaget, paa hele dets Bygning, er der ingen Anledning til her ved anden Behandling at debattere, saaledes som den højtærede Justitsminister med fuld Ret har anført. Saadanne Betragtninger have ingen Værdi ved anden Behandling. Men jeg skal dertil føje, at Svagheden ved hele det ærede Medlems Betragtning fremtræder allertydeligst deri, at han ikke har stillet noget Ændringsforslag. Thi dette tilkendegiver ganske tydeligt, at han ikke har kunnet finde Bestemmelser, som løste de Opgaver, det af Justitsministeren forelagte Lovforslag løser, og som fyldestgjorde de meget væsentlige Hensyn, som her burde tages til, for det første, at al Domsmagt blev stillet saa rent af den forvaltende Magt, at dens *Uafhængighed af Regeringen* var fuldstændig givet og garanteret; fremdeles, at *Omkostningerne* derved bleve begrænsede i rimelig Grad — to allerede vanskeligt forenelige store Goder — og endelig, at hverken Domsmagten eller de øvrige Forretninger, som nu adskilles fra Domsmagten, blive fjernere fra Befolkningen, end at den fik sit Tare betjent i *passende Nærhed* af sig. Disse tre Hovedhensyn, som ere saare vanskelige at forene, har det ærede Medlem ikke været i Stand til at udtænke nogen Bestemmelse til Løsning af, og af denne Grund og ikke af nogen anden Grund har han undladt at stille Ændringsforslag paa de Punkter, som han her kritiserede. Jeg finder derfor ingen Anledning til at komme ind paa det